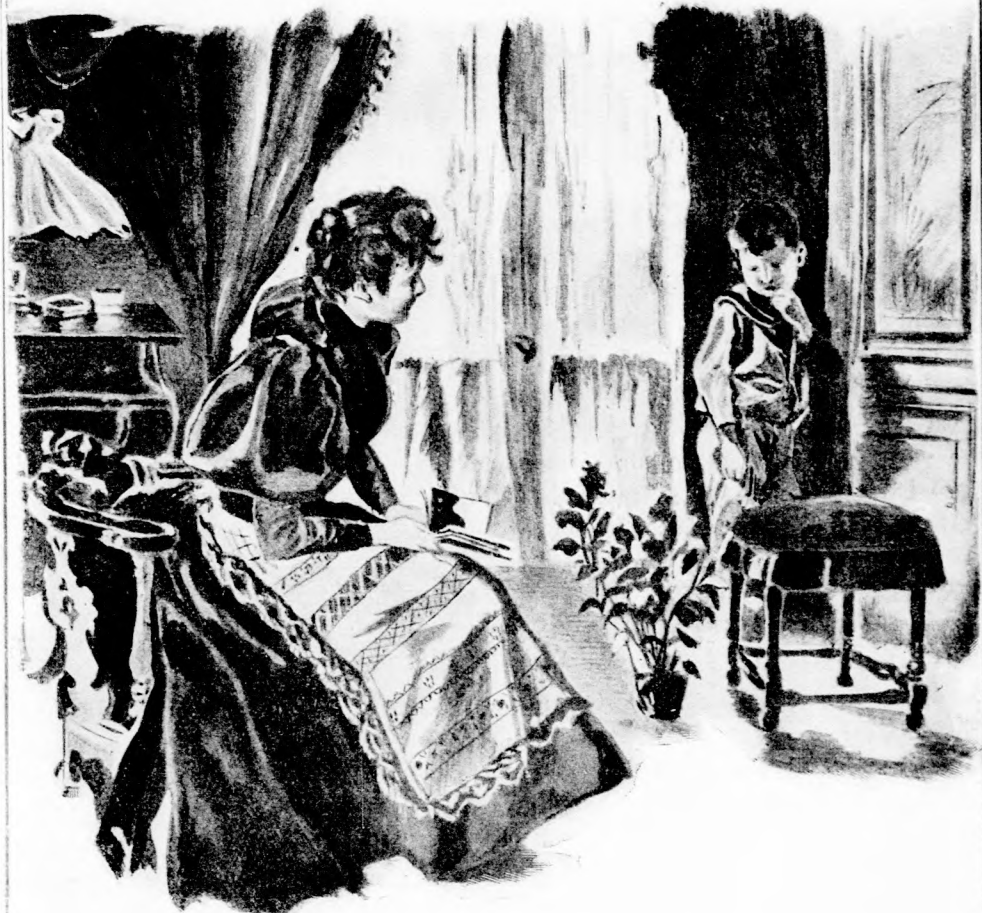

KIS KÖNYV

Szerkeszti Forgó bácsi.

A MEGFOSZTOTT RÓZSA-TŐ. (Lásd a 343. lapon.)

LIX. köt. 22. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. november 25-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

HARDY KAPITÁNY GYERMEKEI.

— Elbeszélés számos képpel. —

Irta *Ellis Ede.*

(Folytatás.)

DORINKA egészen jól látta és tudta helyzetük veszedelmes voltát, mégis aránylag nyugodtabban ült ott a mozdulatlan csónakban, mint Viktor. Aggódott, de egyetlen hanggal, vigyázatlan mozdulattal sem árulta el. Teljesen megbizott bátyjában, hogy ez minden esetre jobban tudja, mit kell tenniök.

De Vikornak épp ez volt a legnagyobb keserősége, hogy egyáltalában nem tudta, mit tegyen. Azt igen is tudta, mi lett volna jobb mindjárt akkor, mikor Dániel bácsiéktól elindultak.

— Persze, ha tudtam volna, hogy a vörös-bőrűek oly hamar átkelnek a folyón! gondolá. Azt hittem, még ott tanyáznak a tulsó oldalon s elsuhannak itt az árnyékos part mentén. Most itt vagyunk a kezök ügyében... És már annyi időt vesztettem, hogy azóta gyalog is haza értünk volna.

Igen, ezt köllött volna tenni! Volt gyalog ösvény is, a folyótól néhány száz lépésnyire. Sokszor jártak rajta Viktorék is, Dániel bácsiék is. Nagyon jól ismerték az erdőségnek ezt a részét, akár sötétben sem tévedtek volna el benne. Az nem okozott semmi akadályt, hogy a folyónak két különböző partján laktak, tehát mégis csak át köllött a vizen kelni, hogy egymáshoz jussanak. Mikor a maguk oldalán elértek a jó baráti házzal szemközt levő pontra, átkiáltottak s a házból aztán valaki átevezett csónakkal, hogy átszállítsa őket. Csónakjuk nem csak egy, hanem több is volt, hogy egy-egy szép napon nagyobb társaság is rendezhessen kirándulást a vizen, pedig

egy-egy csónakba legföljebb négy ember ülhetett. A csónak készítését az indiánusoktól tanulták el: erős fa-bordára nyirfa-kéreg volt rá szögezve. Ay ilyen csónak rendkívül könnyű, nagyon gyorsan siklik tova a vizen és egy ember is játszva bír vele.

Viktor is arra számított, mikor Dániel bácsiéktól elindultak, hogy nagyon rövid idő alatt haza érnek, kivált lefelé a víz sodra is segíti. A gyalog ösvényen Dorinkával, sötétben, jó két óra hosszáig eltartott volna, míg a házukkal szemközt levő pontra érnek. De most már az is sokkal jobb volna, mint itt vesztegeini a kelepczében.

Igen, ha kijuthatnának a gyalog ösvényre! De az most már szinte lehetetlen. A vörös-bőrűek itt ólálkodnak a víz közelében, köztök kellene átsuhanni az ösvényig, vagy akár azon túl is. Megkerülhetnék messzire az ellenséget s jól ismervén a tájékat, csak a házuk tájékán térnének vissza a folyóhoz. Ám de ha most itt partra lépnek, egyenest az ellenség keze közé jutnak, egészen bizonyos, hogy fogságba kerülnek.

Nincs más hátra, mint megvárni, míg a vizen ismét szabad lesz az ut.

Néhány percz múlva újra félre hajlították az ágakat, hogy azt a másik csónakot kémlelje. De most már nem látta. Nem bizva saját szemeiben, oda sugott a leánykának:

— Dorinka, nézz erősen arra, amerre mutatok... látsz-e ott csónakot a part közelében?

— Nem... nem látok... nincs.

— Néhány percczel ezelőtt még ott volt.

— Miféle csónak az?

— Csak vörös-bőrűek lehetnek benne... megsejtettek valamit s a vizen keresnek.

Ha bizhatná szálltak, akkor evezéssel el...

— Kisért van evező, h újra beszállt erednek, mes

Viktor egy megrázta a

— Nem l

— Miért

— Mert l

az bizonyos.

s ezek a vör

lőni. S ha c

nekünk is v

hetjük.

— De ha sem értesith

— Persze

tuk, hogy c

ösvényen bi

— Hát m

— Az ne

mikor a v

néhány lépés

azt tennünk

értünk.

— Igaz.

egy darabon

nek vörös-b

lopóznánk a

mennénk h

nem tévedne

Viktor s

leánykára.

az még az c

hetnek. Na

eltolhatja a

partnál seké

Ha bizhatnám benne, hogy már partra szálltak, akkor megkísérteném, hogy erős evezéssel elsuhanok előlük.

— Kisértjük meg. Én is tudok evezni, van evező, hát segíték valamit. Amíg ők újra beszállnak a csónakba és utánunk erednek, messze előre jutunk.

Viktor egy pillanatig gondolkozott, aztán megrázta a fejét.

— Nem lehet... nem lehet!

— Miért nem?

— Mert ha utól nem érnek, hát lelőnek, az bizonyos. Nagyon fényesen világít a hold s ezek a vörös ördögök kitűnően tudnak löni. S ha csak megsebesítenek is, akkor nekünk is végünk, szüleinket sem értesíthetjük.

— De ha nem mozdulunk innen, akkor sem értesíthetjük.

— Persze! Épp ez a nagy baj! Elhibáztuk, hogy csónakon indultunk. A gyalog ösvényen biztosabban haza értünk volna.

— Hát menjünk gyalog odább!

— Az nem lehet. Nem köthetünk ki, mikor a vörös-bőrűek itt vannak alig néhány lépésnyire. Hamarabb költött volna azt tennünk, még mielőtt ide közéjük értünk.

— Igaz. De hát nem mehetnénk vissza egy darabon fölfelé, odáig, ahol már nincsenek vörös-bőrűek? Ott kiszállnánk és ellopóznánk az ösvény tájékára, aztán futva mennénk haza felé. Szép holdvilág van, nem tévednénk el.

Viktor szinte szégyenkezve nézett a leánykára. Valóban, amit Dorinka mond, az még az egyedüli mód, melyet megkísérthetnek. Nagyon nagy óvatossággal talán eltolhatja a csónakot fölfelé; a víz itt a partnál sekély, nem köll evezni, az evező-

lapáttal eléri a víz fenekét, úgy tolhatja zajtalanul hátra a csónakot.

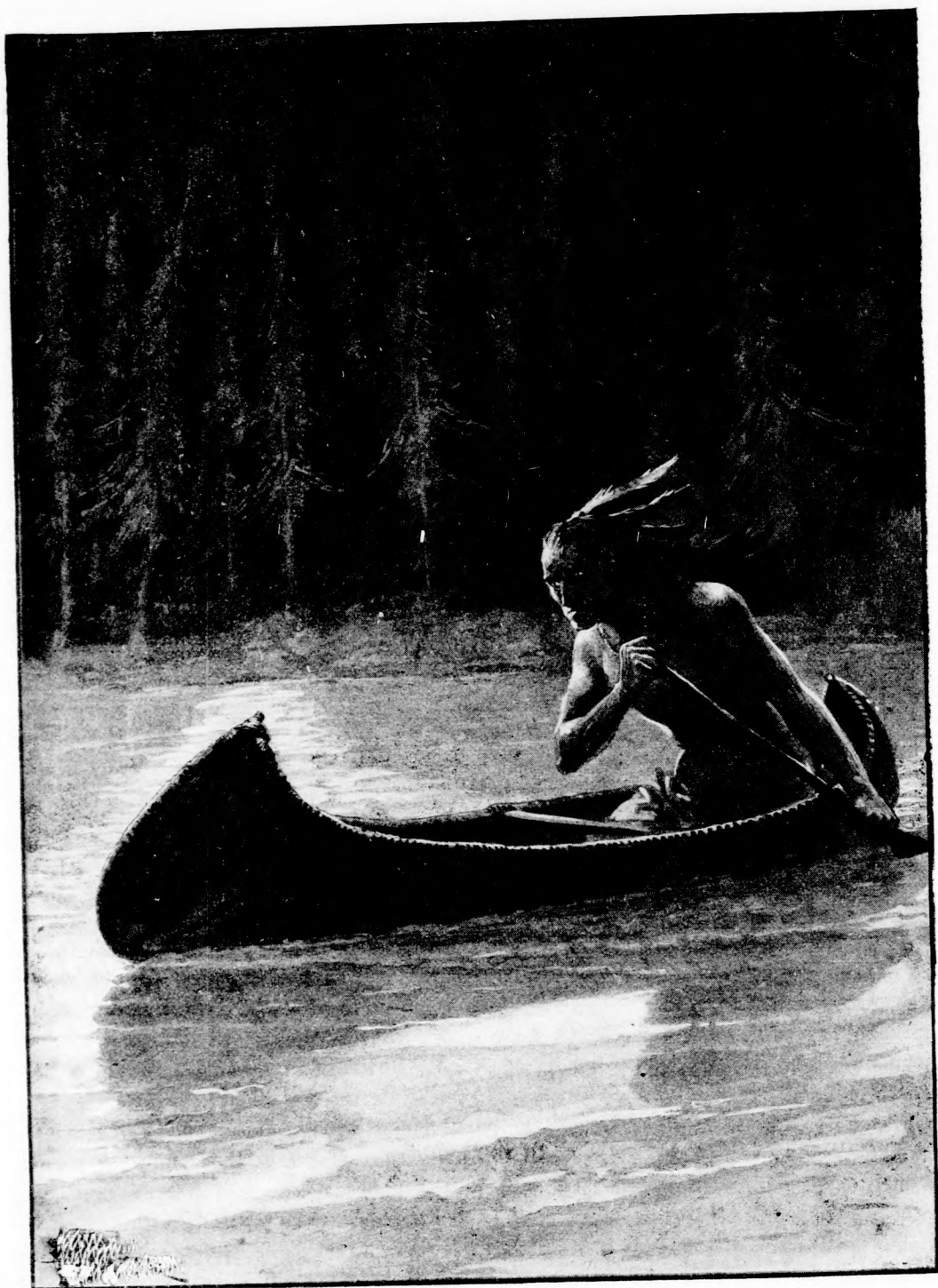
— Ezt valóban megpróbálhatjuk, sugta ujjabb reménykedéssel. Csak nézzünk előbb jól körül, mit csinálnak a vörös-bőrűek, nem bukkantak-e újra elő a csónakkal?

Nem, a csónakot most sem lehetett látni. A víz felől tehát nem igen köll félni. Ha a csónakban levő indiánusok csakugyan sejtenek is valamit és kutatgatnak, nem igen gondolhatnak arra, hogy Viktor vissza, fölfelé indult.

A part felé is kémlelődött Viktor. Ott is kissé biztatóbb volt, amit látott. Mert Vörös-farkas nem távozott ugyan el, de már nem járkált föl s alá, hanem a tűz mellé telepedve guggolt, hátát egy fának támasztva. Talán el is szenderült. De ha ébren van is, ülő helyzetéből nem igen veheti észre, mi történik a vizen.

Viktor tehát megkezdte a vissza-vonulást oly vigyázva, oly ügyesen, hogy a legfortélyosabb indiánus sem tehetne volna különben. Teljesen zajtalanul eresztette vízbe az evezőt és lassan megmozdította a csónakot. De alig tolta pár lépésnyire, már megállapodott. A vízi növényeket a csónak meglengette és egy vonalban való folytonos mozgásuk gyanus lehetne, elárulhatná a bujdosókat. Így azonban csak néhány ág mozdult meg s hamar abba hagyta a lengést, mint ha csak szellő lebbentette volna meg. Rövid szünet után ismét odább hajtott a csónakot, aztán újra megállapodott s ilyenkor mindig figyelmesen hallgatózott is, nem mozognak-e a parton a vörös-bőrűek. Nem hallatszott semmi nesz.

Biztatón haladtak. Eljutottak a sűrű vízi növényzet szélére, ahonnan már ki köllött evezni a sik vízre.

— EZ MAGA VÖRÖS-FARKAS! (Lásd a 342. lapon.)

Viktor meg
Nagyon vesze
sérlet, amelyb
magasra hágo
gitotta, a part
a vizre, nem
védő félhomá
odább osonh

... VI
(I

Még nem
sűrűségbőlval
megérintette

— Mit lát
— Nem lát

Viktor megállította a csónakot. Habozott. Nagyon veszedelmesnek mutatkozott a kísérellet, amelybe bele fogott. A hold már oly magasra hágott, hogy az egész folyót bevilágította, a parti fák árnyéka nem esett többé a vízre, nem volt többé védő félhomály, melyben odább osonhassanak. Ki

köll evezni a fényes holvilágba. Szinte bizonyos, hogy a parton levő indiánusok meglátják. De az is igaz, hogy nincs messze a kanyarulat, melyet ha sikerül elérnie, akkor e veszedelmes pontról már nem láthatják.

... VIKTOR CZÉLOZHATOTT.

(Lásd a 343. lapon.)

Még nem döntötte el, kockáztassa-e a sűrűségből való kibuvást ... mikor Dorinka megérintette a térdét.

- Mit látsz? kérde Viktor suttogva.
- Nem látok semmit, de neszt hallok.

Viktor is figyelt. A leánykának megint igaza volt. Körül-belől ama tájról, ahol nemrég az a másik csónak volt félig látható, meglehetősen hangos mozgás hallatszott, aztán a víz locsanása, még pedig sűrűn

egymásután. Aki annyit evezett, mint Viktor, tüstént ráismerhetett, hogy ez mit jelent.

— A vörös-bőrűek fölfelé eveznek csónakjokkal, sugta Dorinkának. Itt fognak keresni és okvetetlenül megtalálnak. De most még talán nem látnak a vízi növényzettől. A part közelében maradunk; így még egy-két perczig fedve leszünk s ez alatt elérjük a kanyarulatot. Nincs más menekülés.

Neki dült az evezőnek és teljes erejéből evezett. Csak két-három percze van szükség, hogy olyan helyre jusson, ahol kiköthetnek.

Gyorsan siklott a csónak s Viktor bizakodott, hogy a terve sikerülni fog; de alig tett néhány evező-csapást, midőn Dorinka, eddigi óvatosságáról szinte megfélelkezve, majdnem hangosan kiáltá:

— Jaj, Viktor! Nézd... nézd!

— Mi az? Mit látsz? kérdé Viktor, nem hagyva abba az evezést.

— Azt a másik csónakot...

— Hol van?

— Amott... nem messze... utánunk jön. Nem látod? Indiánus ül benne!

Most már abba hagyta Viktor az evezést és oda nézett, ahová Dorinka mutatott... Nem lehetett abban semmi kétség, a fényes holdvilágnál tisztán látszott a csónak s benne az indiánus. Csak egymaga ült a csónakban, de hatalmas erővel hajtotta előre s ijesztő gyorsasággal közeledett. Viktor belátta, hogy bár mennyire feszítse is meg minden erejét, nem versenyezhet ezzel a vörös-bőrűvel, ez okvetetlenül utól éri.

De nem csak ezt látta. Hanem rá is ösmert üldözőjére. Jól látta ott a parton

a tüznél, mikor egy másik vörös-bőrűnek parancsokat osztogatott.

— Ez maga Vörös-farkas! (Lásd a képet a 340. lapon.)

Nem tévedett. A csónakban a vérszomjas indiánus főnök ült. De valamint Viktor nem is sejtthette, hogyan és mikor vette Vörös-farkas őket észre, úgy Vörös-farkas sem gyanította, mit fog reá hozni az, hogy bele ült a csónakba, melyet véletlenül a partnál talált.

Mert véletlenül került csónakhoz és abba ült bele.

A vörös-bőrű csapat, az erdős, sziklás hegységben nyaktörő utakon lopózáván előre, nem hurezolhatott magával csónakot. Viktor ott tévedett, hibázott nagyot, hogy erre nem gondolt, mikor azt a másik csónakot látta, mely közelökben suhant el, mialatt a víz szélén a sűrű növényzet közt lapangtak. Bizonyosnak hitte, hogy vörös-bőrűek ülnek benne.

A csónak hiánya csöppet sem akadályozta tervökben az indiánusokat. Kitünő uszó mind a hány s a legnagyobb folyókon is hamar átkelnek. És Vörös-farkasnak nem is járt csónakon az esze; mikor Viktor azt hitte, hogy már észre vette és üldözi őket, akkor Vörös-farkas még semmit sem tudott róluk.

Épp mikor Viktor megindult csónakjával fölfelé, Vörös-farkas is megmozdult addigi pihenő helyzetéből. Türelmetlenkedni kezdett, várta a kém, akit a Hardy kapitány háza-tájékára küldött. Messzire nem távozhattott a helyről, ahova kémjét vissza rendelte, de egy kis darabon elejébe ment a parton, tehát lefelé, úgy hogy jócskán távolodott Viktoréktól, s ha Viktor nem állapodik meg habozva a sik viz előtt,

hanem rögtön kép történt nagyot fordít

Vörös-farkas tén lassan kémje? — egörvendezve k megpillantott hasznát vehesodálkozott találta, hogy hagyta abba meg is találj

Evező is vtehat bele ihasznát veha a folyóra, föki a hold f szeme rögtösőt azt is g ségének a csónakban.

hogy ezen a vannak gyer utánok erednyíl-sebesen nakot. Még gadhatja ök

Látta ez tagadás, elh natra. Jól trögtön kell segíthet. Há

Gyorsan fölkapta a p

— Dorin ágat, hogy

A csónak parthoz, hog nagy fának

hanem rögtön tovább evez, akkor sok más-kép történt volna. Az a néhány percz nagyot fordított a dolgokon.

Vörös-farkas ugyanis, amint a part mentén lassan lépegetve leste: nem jön-e a kénje? — egyszerre csak megállapodott és örvendezve kiáltott föl. A partnál kikötve megpillantott valamit, aminek nagyon jó hasznát vehette: egy üres csónakot. Nem csodálkozott rajta. Egészen természetesnek találta, hogy valamelyik telepítvényes itt hagyta abban a hiszemben, hogy majd itt meg is találja.

Evező is volt a csónakban, Vörös-farkas tehát bele ült, hogy kipróbálja, valóban hasznát veheti-e? És épp amidőn kivezett a folyóra, föntebb Viktor is akkor evezett ki a hold fényes vizre. Az indiánus éles szeme rögtön ráismert a könnyü prédára, sőt azt is gyanította, [hogy gyűlölt ellenségének a gyermekei ülnek abban a csónakban. Mert kémjei útján megtudta, hogy ezen a tájon csak Hardy kapitánynak vannak gyermekei. Természetesen azonnal utánok eredt és hatalmas erejű karjával nyíl-sebesen hajtotta feléjük a könnyü csónakot. Még egy-két másod-percz és megragadhatja őket.

Látta ez Viktor és egy pillanatra, mi tagadás, elhült a vére. De csak egy pillanatra. Jól tudta, hogy ha még lehet valamit, rögtön kell tennie. Az evező már nem segíthet. Hát segítsen a puská!

Gyorsan beemelte és letette az evezőt, fölkapta a puskáját és így szólt:

— Dorinka, fogd meg erősen azt az ágat, hogy a csónak nyugodtan álljon.

A csónak egyik vége olyan közel volt a parthoz, hogy Dorinka jól elérhette egyik nagy fának a lehajló ágát. Dobogó szívvel,

de szótlánul engedelmeskedett. A csónak nyugodtan állt, Viktor czélozhatott. (Lásd a képet a 341. lapon.)

Azonban már Vörös-farkas is látta, mi készül. Ő is bevonta az evezőt és puskájához kapott, de épp csak hozzá kaphatott, föl nem emelhette. Mert Viktor e pillanatban, jól tudva, hogy Vörös-farkas ért és beszél a fehérek nyelvén, azt kiáltá feléje:

— Tedd le rögtön a puskát, mert különben agyon lölek!

És Vörös-farkas valóban megértette.

(Folytatása következik.)

A MEGFOSZTOTT RÓZSA-TŐ.

(Képpel a czimlapon.)

*Nagymamának szántuk
A neve-napjára —
S im, eltűnt a tönök
Legszebb rózsa-szála.*

*Diszétöl e tövet
Meg miért fosztottad?
Mamádnak fájdalmas
Bűját mért okoztad?*

*Mert hogy nagymamához
Előbb vitték Böskét? —
Kinek, tudod, tilos
Künn töltni az estét.*

*Kit — mert csak most lábbad —
Korán lefektetnek;
Ilyen jelét adtad
Hű szeretetednek?*

*Ezért, Laczi, ki fogsz
Erdem szerint kapni —
Huszonnégy óráig
Ágyban fogsz maradni!*

Párisból

Párisból jöttem
gyermekem,
S Páris magam-
mal hoztam!
Csak nézzetek,
füljétek —
Zsebemben nagy
vagyon van!

Napoleonnak szobra ez —
Nem látott szebbet Páris.
Leccsavarintom a fejét,
És kész — a kalamáris!

S e szép torony, bár kicsike,
Az Eiffel tornya mégis!
Az igazi tán magasabb,
De lám, ez itt — toll-kés is!

S mit rejt e zöld selyem papír?
Bombont talán? Ugy látom.
A csurgó méznél edesebb
És színes, mint egy álom.

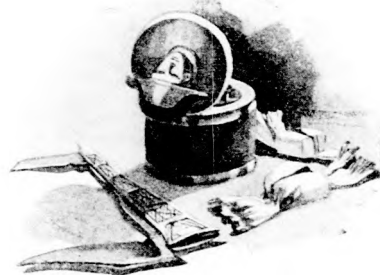
Kis Palkóm, neked szántam én
Az Eiffel karcsu tornyát;
És neked, fürtös Évikém,
A párisi cukorkát!

Napoleon, a had-verő —
Ez jó lesz Ferikének;
Gyomrából tentát mártson ő,
S fejébül bölcseséget!

»Még mit hozott?» — ezt kérdi most
Ferike is, meg Pál is.
»Még mit hozott? Hát ennyi csak
A híres-fényes Páris?»

Ó, kapzsi, döre nemzedék,
Hálátlan süvölvények!
Nem rajtam állt, a többit is
Hogy el nem hoztam néktek.

A Nôtre-dame, a Pantheon —
Mind sorra itt lehetne,
De egész Páris, fájdalom,
Nem fért el a zsebembe!...

Oszkár bácsi.

KELLEMETLEN TALÁLKOZÁS.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

KÉSO őszi napon, ha bágyadtan is, de mosolyogva sütött ki a nap, s hogy ne használná föl sétára a szép időt, aki csak teheti? Kisétált Karmos cicza is a kertbe, hát ha kedvez a szerencse és séta közben egy kis pecsenye is akad? Ismer egy fát, amelyen a verebek különösen szeretnek gyűlést tartani. Olyan zsinatolást, zenebonát visznek véghez, hogy a nagy zajban talán meg lehet lepni őket.

Pad állott a fa alatt, erre ugrott föl Karmos és kémlelte az alkalmas pillanatot, hogy lopva felkússzon a fára. Lesz madárpecsenye, lesz!

Igen, ha Dezső urfinak is eszébe nem jutott volna, hogy a kertben sétáljon. De még ő hagyján! Csak azt a hetyke Füllents kutyát ne hozta volna magával! Még jó, hogy Karmos idején vette észre régi ellenségét, aki egyszerre csak ott termett a padnál.

— Itt vagy, Karmos szomszéd? No, most megfizetek azért, hogy a minap végig

karmoltad az
dádnak!

Vitéz védek
— Pusztulj
kikaparom!

Nagy volt
tudom, a Kar
szeme-orra bá
szerencsére oó

— Már me
ség, legyen, az

Es hogy h
fogta Füllent

— No, zie

Karmos mé
elballagott. F

— Ellenség
jött az ő elle
varkodtak, m

KI

K

A megfejtők
jutalom-nyeren

„Rüstig

Irta Marr
Jefordította dr
mény kötésben

karmoltad az orromat. Jaj most a bundádnak!

Vitéz védekezésre készült Karmos.

— Pusztulj innen, mert a szemedet is kikaparom!

Nagy volt a veszedelem s biz' én nem tudom, a Karmos bundája vagy a Füllents szeme-orra bánta volna-e meg jobban; de szerencsére oda ért Dezső is.

— Már megint háboruskodtok? Békeség, legyen, azt mondom!

Es hogy biztosítsa a békességet, megfogta Füllentset, nem is eresztette.

— No, cziczus, hordd el az irhádát!

Karmos még pöfögött egy kicsit, de aztán elballagott. Fönn a fán meg egy vén veréb így szólott a társaihoz:

— Ellenség leelkedett ránk, de közbejött az ő ellensége s hogy ők ketten patvarkodtak, mi szépen megmenekültünk.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Rüstig Zsigmond, az új Robinson“.

Irta **Marryat**, a magyar ifjúság számára lefordította **dr. Dulácska Géza**. 94 képpel, kemény kötésben.

TEVÉNÉ ASSZONYSÁG.

*Ej, tevéne asszonyság,
Már ez aztán valami!
Diszbe öltözött ma, látom —
S pompás, meg kell vallani.
Fekete bársony kalapból
Szökken arcza elibém,
S púpra szabott kis kabátja
Csupa izlés, csupa fény!
A szoknyája széle sávos,
S egész valója mi bájos!
Csak nem értem azt az egyet:
Hogy ily uri teve-nő
Szépen ápolt tiszta lábán
Valjon mért nincsen czipő?*

A TORONY TITKA.

— Beszélyke. —

HUZZOGVA, elégedetlenkedve ült Annuska az asztalnál s nagy bánatát azzal próbálta elűzni, hogy szorgalmasan rajzolgatott.

— Jól van, hát meg sem mozdulok innen . . . itt ülök estig . . . akkor talán csak nem lesz rám panasz . . . Mindig csak ezt hallom: »Annuska, ne kotorásgass mindenben!« Ma még azt is mondta

apácska: »Annuska, még piszább lesz az orrocskád, ha mindenbe bele ütögeted«. Hát nem borzasztó ez?

Kétségkívül, nagyon borzasztó. De a mamának és apának, már csak valljuk meg az igazat, volt rá némi okuk, hogy néha, vagy bizony hát sokszor is olyan nem éppen hizelgő módon intsek meg Annuskát. Mert, mi tagadás, szörnyen kíváncsi portéka volt Annuska. És ha még csak kíváncsi lett volna! Kíváncsi leányka, ugy hallom, másfelé is akad; de Annuska nem érte be annyival, hanem, mint apa mondta, mindjárt bele is ütötte az orrocskáját mindenbe, ott termett mindenütt, ahol semmi keresni valója sem volt. Ha vendégek jöttek, ott hallgatózott az ajtónál, mit beszélnek; ha a mama bevásárolt valamit, ő addig settenkedett, míg kikotorhatta a szekrényből, fiókból az új holmit. Az élés-kamarában különösen szeretett fürkészgetni, hogy miféle új esemege fog majd az asztalra kerülni.

De egyébként is szeret ő mindennek a végére járni; és tehet-e róla, ha közben néha vagy akár sokszor is holmi apró szerencsétlenség történik, mint ma az apa író-asztalánál? Olyan furcsa új tinta-tartót vett apácska!... hát hiba az, hogy Annuska a fenekét is akarta látni? Igaz, nem gondolt rá, hogy ha fölfordítja, akkor a tinta kiömlik... hát biz' az kiömlött és nagy fekete tenger támadt az asztalon, de jutott belőle az Annuska ruhájának is. Nem akarta ő ezt, dehogyan akarta! Mamáék el is hitték, de csak annál inkább írták fel a rovásra.

— Ilyen nagy leány, maholnap tiz éves és olyan kandí, szeleburdi! Örökké csak bajt csinál!

Hát nem csoda, hogy Annuska duzzogva ült ott az asztalnál és keményen el volt rá szánva, hogy estig meg nem mozdul, hanem tele rajzolja azt a nagy iv papírost. Nem mint ha különösebb művészi tehetséggel dicsekedhetett volna, sőt igazában nem is tudott ő rajzolni; de ezen

ártatlan rajzolgatás ellen már csak nem tehetnek kifogást?

Eppen báránycát rajzolt. Nem mondom, hogy mindenki könnyen ráismert volna, de ő báránycának szánta. Ámde a báránycá egyszerre nagyon veszedelmes helyzetbe jutott: még csak harmadfél lába volt, mikor csüngetés hallatszott. Valaki jön. Ki lehet az? Vendég... nem... a szoba-leány vált vele néhány szót s már megy... Ki lehet az? Ezt már csak tudni kell?

Annuska fölugrott a székről és eszébe sem jutott a kemény fogadalom, hogy estig meg nem mozdul. A szegény báránycá harmadfél lábon állva maradt ott a papíron, mert Annuska a következő pillanatban már a pitvarban termett és mohón kérde:

— Ki járt itt? Mit akart?

— Csak a levél-hordó adott be néhány levelet, felelé Julis.

— Mutassa! szolt Annuska, kikapva a szoba-lány kezéből a leveleket. Ez... ez apácskának szol... ez is... ez a mamáé... ismerem is az írást... ezt Edus bácsi írta, beviszem én magam.

Csakugyan Edus bácsi írta, a mama testvér-öccse. És milyen kedves, milyen remek volt az a levél! El sem hinné az ember, hogy olyan rövid, néhány-soros levélnek milyen nagyszerű lehet a tartalma! Tapsolt, tánczolt Annuska, mikor a mama felolvasta.

De volt is miért. Mert Edus bácsi, aki egyébiránt még fiatal ember volt és az édes anyjával, az Annuska nagymamájával együtt élt vidéken, arra kérte Annuska mamáját, jöjjön hozzájuk pár hétre látogatába, édes anyja nagyon vágyódik utána. Ha pedig a mama megy, természetesen magával viszi Annuskát is. És milyen gyönyörű, milyen nagyszerű helyre! A tájék is fölséges, de hát még a kastély, amelyben a nagymama Edus bácsival lakik! Örégi kastély az, hajdan vár is lehetett, egyik végében magas torony emelkedik. Nagy termék, hosszú folyosók vannak benne, mind tele értékes régiségekkel. Annuska

volt már egy egészen kicsi, igen tudott emlékezetében képe, mint Most végre is

Azaz... cs valaki, akár szerre csak m

— Mikor

kérdé Annus

— Megvün

beszélék, fele

megyek. De

igen tartom

Annuskának

nyult a képe,

az a derült

egyenest ő

hinni sem al

— Hogy

veled? Hisz

mama bizony

menjek...

bácsi levelél

— Olyanf

A nagymam

nyugalmat

vihetlek oda

valamni zene

— Nem,

élenken. Ó

mamácska!

volt már egyszer ott, de évekkal ez előtt, egészen kicsike korában. Akkor még nem igen tudott semmire jól figyelni. Am az emlékezetében megmaradt a szép kastély képe, mint valami mesebeli tündér-lak. Most végre ismét megláthatja.

Azaz... csak lassan! Mert akár hiszi valaki, akár nem: a legderültebb égből egyszerre csak menkő csapott le.

— Mikor megyünk nagymamáékhoz? kérdé Annuska möhón.

— Megyünk? Én csak egyes számban beszélek, felelt a mama. Én a jövő héten megyek. De hogy te is velem jőjj, azt nem igen tartom lehetőnek.

Annuskának nem csak rónyi hosszura nyult a képe, hanem úgy állt ott, mint ha az a derült égből lecsapott sustergő menkő egyenest ő beléje csapott volna. Szinte himni sem akarta, amit hallott.

— Hogyan, mamácska? Én nem mennék veled? Hiszen az lehetetlen!... A nagymama bizonyosan úgy értette, hogy én is menjek... talán benne is van az Edus bácsi levelében.

— Olyanformán van irva, de mégis bajos. A nagymama öreg, nagyon öreg. Csöndet, nyugalmat szeret. Jó lelki-ismerettel nem vihetlek oda, mert akkor minden nap volna valami zene-bona, boszuság.

— Nem, nem lesz! kiáltott föl Annuska élénken. Ó, tudom én, mire gondolsz mamácska! Hát... igen, magam is belátom, hogy néha... sokszor... okot adtam panaszra... de annak vége lesz. Már ezen-tul olyan jó leszek, de olyan jó, hogy még! Es ha jövő hétig semmi panaszra sem adok okot, akkor én is megyek, ugy-e, aranyos mamácskám?

S hízkelkedve ölelte meg a mamát. De ez komoly maradt és sóhajtvá felelé:

— Kedves gyermekem, négy öt nap alatt nem igen vetkőzik ki az ember régi hibájából! De ám legyen! Aki belátta hibáját és javulást fogad, az már jó uton van. Ha beváltod, amit fogadtál, ha nem eszel vissza csunya hibádba, akkor... majd

meglátjuk. Egyelőre nem ígérek semmit. Tőled függ, mit határozok a jövő héten.

— Ó, akkor már bizonyos, hogy megyek! Rajtam nem fog mulni.

Az alku meg volt kötve, még meg is pecsételték egy nagy, nagy csókkal és Annuska kisasszony vígan és diadalmasan vonult a játékaikhoz, erősen eltökélve, hogy ura lesz a szavának.

Nehéz feladat volt ez. Eleinte majd nem úgy látszott, hogy hamarosan bele fog bukni. Az új ut, melyen haladnia köllött, rettentően göröngyös volt. Mind-untalan bukdácsolt rajta, mind-untalan incselkedett vele a csábítás kis ördöge, hogy térjen le róla. De mindig újra eszébe jutott az Edus bácsi levele, a nagymama szép kastélya, a kellemes utazás... és szerencsésen legyőzte a kísértést. A második napon ez még könnyebben sikerült, a harmadik napon pedig már keresve sem találhattak volna ellene semmi kifogást.

Ilyen buzgó iparkodásnak nem is maradhatott el a méltó jutalma. A mama még nem szólt ugyan, de Annuska rajta kapta a szobalányt, mikor ez elő szedte a szekrényből a ruhácskáit s vizsgálgatta, nincse valami igazítani való rajtok? No, ez már csak nem megszégyesítés a fogadalomnak, ha megkérdezi, miért történik ez? A szobalány nem is titkolta:

— A nagyságos asszony rendelte. Azt mondta, hogy alkalmasint elutazik a kisasszonyka is néhány hétre, hát rendben legyen minden.

Tapsolt Annuska és nem hiába. Győzött. Harmad-nap csakugyan utra kelt a mamával.

Kellemes, érdekes volt az utazás is, de még kellemesebb a megérkezés. A vasuti állomásnál Edus bácsi várta őket pompás négyes fogattal és husz percz múlva ott voltak az ősi kastélyban, a kedves jó nagymamánál.

Két nap mult. Ozsonnánál ültek, mikor a jóságos nagymama megjegyzé:

— Már ugyan, hogy mondhattátok Annuskáról, hogy bajomra lesz itt? Olyan illedelmes, szelid, szófogadó leányka, hogy

Olyan boldogan csacsogott, dalolgatott a kertben, akár a dalos madárkák a fákon.

Egy reggel azonban, amint fölébredt, sajátságos zugást, suhogást hallott. Mi lehet az? Talán bizony eső esik!

Az ablakhoz futott. De esett ám! Nem is esett, hanem ömlött, zuhogott.

— Ó, mi lesz az én kis palántáimból, melyeket tegnap ültettem el! Ó! Mind nagyon csapdossa ez a csuf eső!

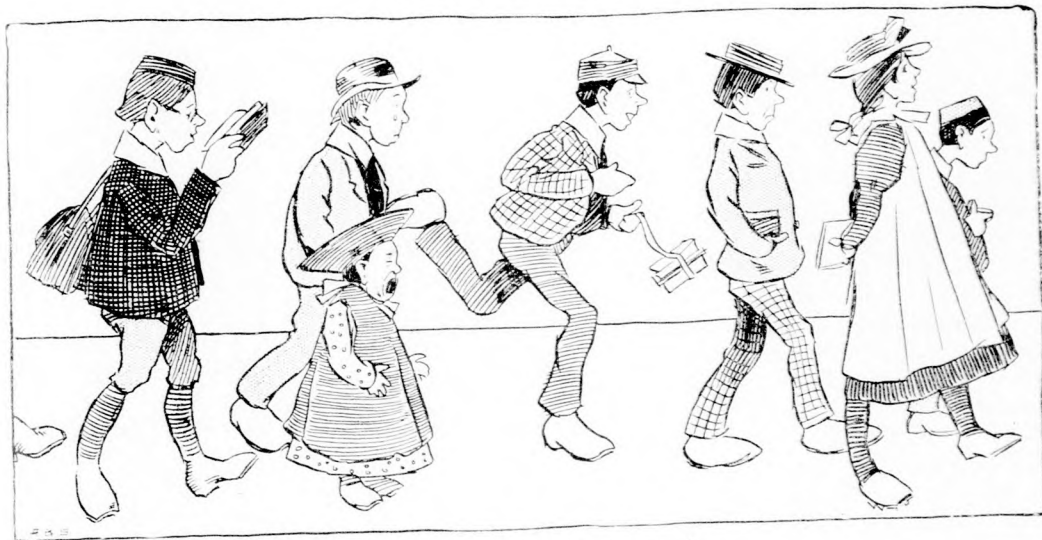
Dél tájban, mikor az eső kissé szünetelt, fölkereste az öreg kertészt, hogy közölje vele aggodalmát; de az öreg ur csöppet sem aggódott, inkább nagyon meg volt elégedve.

— Nagyon jó, nagyon szükséges az az eső, kisasszonykám! Hetekig tartott a szárazság, már-már baj lett volna. Csak hadd essék!

— Jaj, ne mondja ezt! Elég volt már.

— Dehogy elég! Fél napi eső meg sem

II. ISKOLÁBÓL.

*Iskolából jövet vidám a jó gyermek;
De hosszura nyult az orruk a rösteknek!*

kottyán olyan hosszas szárazság után. De fog is még esni, érzi az én köszvényes lábam. Az sohasem esal.

Az öreg bácsi köszvényes lába, sajna, most is jó idő-jós volt. Esett délután is, másnap is, de még, szörnyűség!... harmadnap is. És a sok eső elmosta az Annuska dicséretes jó szándékait is.

Az első esős napon hosszu levelet irt apácskának, aztán olvasgatott, bábusgatott;

de ez mind nem elégítette ki és lassacs-kán... azaz dehogy lassacs-kán!... nagyon gyorsan megfélekedett fogadalmáról, me-gint csak a régi lett. Eddig a látogatás re-ménye, az utazás, a kertészkedés annyira elfoglalták, hogy könnyen győzhetett régi hibáján; de most, hogy az eső beszorította a szobába, bebizonyult, hogy igazat mon-dott a mama: régi hibákból nem lehet pár nap alatt kivetkőzni!

Már nem mondta a jó nagymama, hogy ninesen semmi kifogása Annuska viselete ellen. Volt böven. Megint ott lábatlankodott mindenütt, ahol nem kellett volna: kíváncsiszkodott, kotorászott, kisebb-nagyobb kellemtlenségeket okozott.

— Persze, persze, mert unatkozol, ugy-e? szolt mentegetőleg Edus bácsi. No, esőnek is köll lenni s ha sokáig tart, majd kifogunk rajta, rendezünk mulatságot itt a szobában.

— Mi lesz az? kérdé Annuska mohón.

— Egyelőre titok. Most dolgozom rajta, egy-két nap alatt elkészülök vele s remélem, tetszeni fog neked, mert főleg a te számodra készül.

— Ó, de hát mi lesz az? Ugy szeretném most mindjárt tudni!

— Akkor nem volna többé titok. Csak türtőztessd magadat, kicsikém; annál inkább, mert ha a régi kandi, szeleburdi leányka leszel, akkor elmarad a meglepetés.

Hát nem borzasztó ember ez az Edus bácsi? Nem mondja meg, mi az a titok. Csak ki lehetne valamikép lesni!

Egyeben sem járt most már Annuskának az esze. De hogy juthasson a titok nyomára? Persze, mindjárt megtudna mindent, ha bejuthatna az Edus bácsi műhelyébe, ahol mindennap órákig dolgozgat. Mert Edus bácsi nagyon szépen rajzolt, festett s a kastély végében álló nagy toronyban rendezte be a dolgozó szobáját. Hosszu folyosó vezetett a torony ajtajáig, melyen csak Edus bácsi engedelmével volt szabad belépni. Nem szerette, ha zavarták, vagy rajzai, mintái közt kotoráztak. És volt is rá gondja, hogy az ő akarata ellenére oda senki be ne nyithasson.

Annuska eddig csöppet sem törődött ezzel a félre eső szobával; de most egyszerre azt találta a kastély legérdekesebb pontjának. Egész nap azon a hosszú folyosón őgyelgett, ott sétáltatta a bábuját, kergette az abroncsát s ez föl sem tűnhetett, mert hiszen ki csak nem mehet az esőbe! Igazában pedig azt tette, hogy hát ha talán mégis csak talál alkalmat és bejuthat az

Edus bácsi műtermébe s megtudhatja előre, mi lesz az a meglepetés.

Addig-addig hogy... ezélt ért.

Már esteledett, a hosszú folyosón már sötétség uralkodott és Annuska, bele unva a hasztalan leskelődésbe, már távozni készült, midőn egyszerre csak hallja, hogy az Edus bácsi titokzatos szobájának ajtaja nyílik. Hirtelen meghuzódott egy nagy szekrény mellé, mely ott állt az ajtó közelében. Edus bácsi kijött a szobából, lassu léptekkel sétált végig a folyosón s elment Annuska mellett a nélkül, hogy észre vette volna.

Annuska kikukkantott a szekrény mellől és meglepődve, de örömmel is látta, hogy az ajtó tárva van. Edus bácsi tehát vissza akar térni, csak sétálgat egy kicsit a folyosón. Vagy talán szellőzteti a szobát a nagy szivar-füstpől. Ami valóban rá is fért.

Itt a jó alkalom! Majd nevet Edus bácsin, hogy kifogott rajta. Ha már benn találja, kénytelen lesz Edus bácsi megmutatni azt a titkolt meglepetést.

Egy szem-pillantás alatt besuhant a szobába és az ajtó mögé bujt, hogy Edus bácsi ne lássa meg rögtön, ha vissza tért. A szobában már sötét volt. Majd ha Edus bácsi gyertyát gyújt, akkor toppan eléje.

Egy-két percz múlva hallotta Edus bácsi lépteinek közeledését. De azután nem egészen az következett, amire számított. Edus bácsi nem lépett be, hanem behuzta az ajtót. A zár nagyot esattant s kívülről hallani lehetett, amint Edus bácsi most már szaporább léptekkel távozik. Nem sokára el is hangzottak a lépései.

— Nem jön? tűnődött Annuska. Az ajtót pedig nem csukta be, nem hallottam kulcs nyikorgását... akkor hát bizonyosan vissza fog térni. Csak hamar jönne, mert így sötétben semmit sem látok... félős is... Inkább kimegyek a folyosóra és mikor hallom, hogy közeledik, akkor osonok megint be.

Ki akarta nyitni az ajtót, de... furesa!... nem talált kilincset. Csak egy nagy réz-

gomb volt ott szokott lenni; gott, nem me ajtót kinyitni. Annuska az i ről is, belőre nyitni.

— Jaj Iste csukva! kiálto bácsi ma nem náljak?

Ezt nem vo ablakhoz meg jak; de mekk köll majd val lopózott ide! most az egysz többé nem es

Ujra próbá val, persze hi meg, hogy az sem indult,

meredt szem alakra, melye teljesen megv csont-vázra... mozdulna is.

A szerencs és ajultan ro

Meddig fel sokáig nem vele. Ugy ér dözik, sikolto nem tud... érzett a homl látta volna, megint rém merült és m mélt, ágyába mamát, a na idegen urat, orvos.

— Most Tul van a v majd kiheve

Biz' az m lassan, amint hogyan juto

gomb volt ott, ahol más ajtókon kilines szokott lenni; ez a gomb pedig nem forgott, nem mozdult. Nem lehetett azt az ajtót kinyitni, be volt az csukva. Ismerte Annuska az ilyen zárat, melyeket kívülről is, belőlről is csak kulccsal lehet kinyitni.

— Jaj Istenem! Hiszen be vagyok ide csukva! kiáltott fel rémülten. És ha Edus bácsi ma nem jön vissza többé! Mit csináljak?

Ezt nem volt könnyű eldönteni. Ha az ablakhoz megy és kiáltoz, talán meghallják; de mekkora szégyen lesz az, ha megköl majd vallania, hogy kíváncsiságából lopózott ide! Ó, minek is jött ide! Csak most az egyszer menekülhetne, soha, soha többé nem esik vissza csuf hibájába!

Újra próbálgatózott, erőlködött az ajtóval, persze hiába. Kétségbe-esetten fordult meg, hogy az ablakhoz induljon... de meg sem indult, hanem halálos rémülettel, kimeredt szemekkel bámult egy szörnyű alakra, melyet az ablakon beragyogó hold teljesen megvilágított, egy teljes emberi csont-vázra... Iszonyú!... Ni... mint ha mozdulna is... meg akarja fogni...

A szerencsétlen leányka nagyot visított és ájultan rogyott a pallóra.

Meddig feküdt ott, nem tudta. És még sokáig nem tudta, hol van, mi történik vele. Ugy érezte, hogy folyvást rémek üldözik, sikoltozva igyekeznek menekülni, de nem tud... Néha jótékony simogatást érzett a homlokán és mint ha jó édes anyját látta volna, de csak egy pillanatra, aztán megint rém üldözte. Végre mély álomba merült és mikor fölébredt, tisztábban eszmélt, ágyában találta magát s ott látta a mamát, a nagymamát, Edus bácsit és egy idegen urat, aki nem volt más, mint az orvos.

— Most már rendbe jövünk, szólta ez. Tul van a válságon. A többit lassacskán majd kiheveri.

Biz' az még jócskán eltartott. Lassan-lassan, amint jobban lett, elmondta Annuska, hogyan jutott a torony-szobába és mitől

rémült meg oly halálosan, hogy hetekig betege lett; ő pedig megtudta, hogy az a rémes váz csak festett ártatlan alak, melyre Edus bácsinak a rajz-tanulmányainál volt szüksége.

— Persze, nem kellemes látvány, de nem is számodra volt ott. Amit a te számodra készítettem, az egy sereg vidám, tréfás figura, melyekkel báb-színházi előadást akartam rendezni. No, meg is tartjuk, mihelyt egészen talpra állsz.

Megjött végre annak is a napja. Annuska teljesen fölgyógyult, jól mulattak mindnyájan az Edus bácsi tréfás figuráin. Egy-két nappal később Annuska haza utazott a mamával.

Nem fogadkozott Annuska semmire, de otthon mihamar észre vették, hogy nem a régi többé. Nem kutatgatott, nem kíváncsiskodott, nem leskelődött. Soha sem felejtette el azt az estét, amelyen ki akarta kutatni a torony titkát.

LEVÉL FORGÓ BÁCSIHOZ.

MÁR több ízben emlékezett meg a *Kis Lap* az állatok gondolkodásáról.

Ezen a nyáron én is tettem érdekes tapasztalatot. Kérem Forgó bácsit, sziveskedjék azt olvasó társaimmal közölni.

Edes anyámmal a nyáron nagynéném villájában időztem. Naponként tettünk sétákat a falu minden irányában. Egy este az országuton látjuk, hogy egy nagy liba-falka gágogva halad utánunk a falu felé a nélkül, hogy pásztor lett volna velük. Érdekléssel figyeltük. Amint elbiczegtek mellettünk, vettük észre, hogy három csoportban vannak. Legelől haladt tizen-négy, utánuk nyolcz, majd hat. Tehát nem mint a nóta mondja, három liba egy sorban, hanem huszonnyolcz liba három sorban.

Egyik sem hagyta el a másikat, de össze sem keveredtek, hanem haladt mindenik a maga csoportjában. Egyszerre kocsik jöttek, miközben a libáknak ki kellett térniök, s így az egyik csoportból négy darab,

még pedig az első négy, az utolsó csoportba keveredett.

Egy kis ideig így mendegéltek. Egy-szerre azonban az elől járók észre vették, hogy nincsenek mindnyájan együtt, amire el kezdtek hangosan gágogni. A hátulsók vissza gáogtak s ekkor az első bevárva a hátul jövőket és megtartva az előbbi rendet, haladtak a falu felé.

Ezt a kis jelenetet annyira érdekesnek találtuk, hogy haza érve mindjárt elbeszél-tük, én pedig azonnal fölvettem magam-ban, hogy a *Kis Lap*ba beküldöm.

Maradok tisztelettel Forgó bácsinak hű kis olvasója

Gyöngyös, 1900. X. 22.

Nékám Ervin.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 20-dik szá-mában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

R	U	B	I	N
U	G	A	R	
B	A	L		
I	R			
N				

Helyesen fejtették meg: Okolicsányi Huska, Kerpely Ilma, Bayer Anti, Wittenberg Juliska, Löwentritt Margit, ifj. Muraközy László, Stern Jolán és Birike, Feichtinger D. (Vedd figyelembe, amit a mult heti számban izentem! *F. b.*). Leipniker Ilonka és Mátyás, Debitzky Jolán, Kövesi Jenő, Sárkány Agát, Fekete Kálmán, Ranschburg Béla, Máder Hedvig és Emma, Spiegel Andor, Boros Béla és Pál, Kovács Mariska, Pap Lilike, Metzger Károly, Velics Ella és Olga, Kiss Margit, Hirsch testvérek, Nyomárkay Annuska és Józsika (Melyőtöké a kellemes irás? *F. b.*), Helle István, Gyárfás Erzsike, Hollós László, Luczenbacher Ada, Széchenyi Alajos, Vásárhelyi Pali, Kunváry Gyöngyike és Ernő, Csatáry Jani, Bügler Sándor, Forster Jolán, Péterfy Vilma, Rozsnyay Sárka és Lilike, Nagy Lenke és Ernő, Sinkovits Clarisse, Medveczky Rózsika (Örömmel látlak kis hiveim sorában! *F. b.*), Vörösmarthy Iduska, Materny Rózsika és Margit, Zaicz Gusztáv, Véghelyi Lajoska, Kazy Péter, Badics Gizella, Gerle Margit, Csia

Erzsike, Sidlauer Panna és Lenke, Szántó Olga és Ernő, Veress Gizi és Józsi, Endreffy Jenny, Weiss Róbert, Kummerer Paula, gróf Serényi László, Vámosy Loránt (Ha neved nem volt a megfejtők névsorában, jele, hogy a leveled nem jutott el hozzám. *F. b.*), Schmidt Melanie és Pista, Thaly Florence, Kellner testvérek, Kohn Gizella, Jurenák Gizi, Gáldonyi László, Somogyi Margit, Schönstein Mariska, Naschitz Gyuri, Hudák Dezső, Spitz Miklós, Kálmán Juliska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtén-vén, nyertesek lettek *Materny Rózsika és Margit, Zilahon*, kiknek a jutalom-könyvet (»Apró szín-darabok«, gyermek előadásokra gyűjtötte *Forgó bácsi*, több képpel, díszes angol vászon-kötésben, a »*Forgó bácsi könyvtára*« című sorozat egyik ön-álló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LIX. köt. 19-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kellner testvérek, Schmidt Melanie és Pista.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Dankó Tibor. — Ha fölkerülsz a székes fővárosba, el ne mulasd ellátogatni az *Urania*-színházba. Előadásai épp oly tanulságosak, mint vonzók. — **Marenkovich Krisztina.** Az országnak legjobban fölszerelt csillagvizsgáló intézete Ó-Gyál-lán van, (Komárom vmgy). Alapítójától, Konkoly-Thege Miklós jeles magyar csillagvizsgálótól, megváltotta s kibővítette az állam. Az egrü műkö-désben van-e még, nem tudom. — **Stein (Stern?) Márton.** Örömmel fogadlak számos hiveim sorába téged is. Kár, hogy név-aláírásiadat, amely pedig mindenek fölött olvashatón írott legyen, egy amolyan poczácska olvashatanná homályosítja. — **Széchenyi Alajos.** Reményem én is, hogy tartós lesz közöttünk az összeköttetés, állandó a barátság. — **Velics testv. Roka:** ilyen szót nem ismer a magyar nyelv. Vagy *rokka*, vagy *róka*. Ehhez képest változtassatok a koczka-rejtvényen. — **Kalmár Endre.** Két bevezető név négysoros felad-ványban, kelletnél több. De hát azért majd meg-lássuk. — **Széky Ilona.** A kiadó-hivatalhoz kellett volna fordulnod. A te ügyed nem rám tartozik mint ezt a »Forgó bácsi 10 parancsolatából« meg-érthetted. — **Radó Sándor.** Nincs kimerítve a név. Hol marad a *vásár, árva, kása, kádár, sár, kár* s még néhány. — **Sidlauer Panna és Lenke.** Már csak az enyhébb évszakban remélhetem a viszontlátást, ha ugyan addig nem inkább ti néz-nétek el hozzám. — **Hefty Csikas.** Ilyen nevet (Csikas) nem ismerek. — *Több levélről a jövő számban.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.